

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry v právní věci

žalobkyně: L. Č.
zastoupená advokátem Mgr. Bc. Jakubem Šťastným
sídlem Pohraniční stráže 136, 353 01 Velká Hleďsebe

proti
žalovanému: Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, IČ 72050250
sídlem Policie ČR, Na Spravedlnosti 2516, 530 48 Pardubice

v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

1. Žalobkyně podala žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), jíž se domáhala určení, že: *„Zásah spočívající v tom, že vůči žalobkyni byly dne 16. 12. 2024 provedeny identifikační úkony, byl nezákonný.* Dále žalobkyně požadovala *„obnovení stavu před*

provedením zásahu, tedy smazat a odstranit z databází Policie ČR veškeré osobní údaje žalobkyně, záznamy a materiály získané při nezákonném zásahu, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.“ Žalobkyně rovněž uplatnila náklady soudního řízení.

2. V konkrétní rovině žalobkyně uvedla, že dne 16. 12. 2024 byl vůči ní provedeny identifikační úkony podle § 65 zák. č. 273/2008 Sb., o policii České republiky (dále jen „zákon o policii“) v souvislosti s trestním stíháním pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky vedeným u Policie ČR, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje pod č. j. KRPE-101346-50/TČ-2024-170906.
3. Identifikačním úkonům se žalobkyně podrobila na základě předchozí výzvy policejního orgánu a poučení o možnosti použít donucovací prostředky, neboť nejprve projevila nesouhlas s provedením identifikačních úkonů a měla za to, že s ohledem na posuzovaný trestný čin není jejich provedení důvodné. Nyní žalobkyně tvrdí, že provedení identifikačních údajů bylo v rozporu s ústavním pořádkem a především čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně má za to, že nemá jinou možnost, jak se domáhat výmazu získaných údajů než právě podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem.
4. Podle žalobkyně charakter trestné činnosti neodůvodňoval provedení identifikačních úkonů, nejednalo se o násilnou či majetkovou trestnou činnost, není důvod domnívat se, že žalobkyně bude v budoucnu dopouštět trestné činnosti, při níž by se měly její získané identifikační údaje použít. Vzhledem k ojedinělosti jednání žalobkyně proto získání a uchování identifikačních údajů považuje za natolik výrazný zásah do osobnostních práv, že je nutné dát přednost ochraně práv žalobkyně před zákonným zmocněním policie široce provádět identifikační úkony a uchovávat údaje žalobkyně, kdy žalobkyně tvrdí, že při hypotetické následné trestné činnosti by získané identifikační údaje nebyly ani použitelné.

II.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popsal související skutkový stav věci následovně. Dne 8. 11. 2024 ve 22:50 hod v obci Moravská Třebová na silnici II. třídy č. 368 v km 38.51 (souřadnice GPS -1096808/-587159) došlo k dopravní nehodě tím způsobem, že žalobkyně řídila vlastní osobní automobil X, SPZ X, ve směru na Staré Město, kdy se v daném úseku neřídila pravidly provozu na pozemních komunikacích, nepřizpůsobila rychlost jízdy vozidla stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace a vjela vpravo mimo komunikaci, kde narazila do vzrostlého listnatého stromu majitele Správa a údržba silnic Pardubického kraje. Vozidlo bylo odmrštěno zpět na komunikaci, kde byl poškozen povrch pozemní komunikace majitele Správa a údržba silnic Pardubického kraje. Tímto jednáním došlo ke hmotné škodě na zúčastněném vozidle ve výši 150.000 Kč, na listnatém stromu ve výši 2.000 Kč a na povrchu komunikace ve výši 10.000 Kč.
6. Policejní hlídka obvodního oddělení Policie ČR Moravská Třebová provedla u žalobkyně analyzátozem ALCOTEST 7510 č. ARKE - 0421 orientační vyšetření na přítomnost alkoholu v dechu žalobkyně, která vozidlo řídila. Toto vyšetření ukázalo pozitivní výsledek, a to první měření v čase 23:04:30 hod výsledek 2,04 promile etanolu v těle a druhé měření v čase 23:10:14 hod výsledek 1,84 promile etanolu v těle. Žalobkyně byla poučena o možnosti žádat odběr krve, čehož nevyužila. Technická závada jako příčina dopravní nehody nebyla na místě uplatněna, ani ohledáním vozidla zjištěna. Žalobkyně byla z místa dopravní nehody převezena do nemocnice ve Svitavách k vyšetření, poté byla z nemocnice propuštěna. Dne

9. 11. 2024 byly zahájeny úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Dne 31. 1. 2025 vydal Okresní soud ve Svitavách rozsudek č. j. 2 T 246/2024-122, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a byl jí uložen trest odnětí svobody v trvání 7 měsíců se zkušební dobou jednoho roku a šesti měsíců, dále jí byl uložen peněžitý trest v počtu 70 celých denních sazeb při výši denní sazby ve výši 300 Kč (celkem 21.000 Kč) a současně jí byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 let. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 11. 3. 2025.

7. K žalobním bodům pak žalovaný uvedl, že skutek žalobkyně nelze bagatelizovat, neboť svým jednáním mohla ohrozit širší okruh osob na životě a zdraví nebo na majetku. Při prvním měření jí bylo naměřeno 2,04 promile etanolu v těle, přičemž zákonná výše pro spáchání daného trestného činu je ve výši 1 promile etanolu v těle. Žalovaný ohledně zákonnosti provedených identifikačních úkonů odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 13/2017-93), podle kterého je povinností správního orgánu zvážit přiměřenost provádění identifikačních úkonů vzhledem k okolnostem konkrétního trestného činu a nelze k nim přistoupit bez dalšího u všech podezření z úmyslného trestného činu. V daném případě má žalovaný však za to, že postupoval správně, když žalobkyni vyzval k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii, neboť bylo nezbytné zejména za účelem předcházení zločinnosti, přičemž má za to, že dostal i podmínce přiměřenosti, tedy že okolnosti případu žalobkyně byly důvodem pro zásah do práva na informační sebeurčení žalobkyně. Není přitom povinností správního orgánu provádět důsledné provedení testu proporcionality, neboť to je dle uvedeného rozsudku až věcí soudu ve správním soudnictví.
8. Nicméně žalovaný se k testu proporcionality v dané věci vyjádřil s tím, že provedení identifikačních úkonů ve věci žalobkyně splnilo všechny předpoklady testu proporcionality, a to vhodnost, potřebnost i přiměřenost zásahu. Cílem zvoleného postupu byla totiž prevence před zločinností ve smyslu § 65 zákona o policii; z hlediska potřebnosti pak zdůraznil, že se žalobkyně dopustila velmi závažné trestné činnosti způsobilé ohrozit více lidských životů nebo majetek. Případnou budoucí identifikaci žalobkyně přitom nelze provést bez toho, aniž by byly žalobkyni provedeny identifikační úkony. Zdůraznil rovněž, že žalobkyně se provedení identifikačních úkonů po výzvě policejního orgánu podrobila dobrovolně. Pokud jde o přiměřenost, žalovaný opět uvedl nutnost prevence recidivy trestné činnosti a odkázal na rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2020, č. j. 2 As 164/2019-30, podle kterého: *„Zpracovávání osobních údajů policií je účinným prostředkem prevence recidivy, jejíž riziko je naplněno především u pachatelů úmyslných trestných činů, u nichž je zvýšená pravděpodobnost budoucí potřeby ztotožnění podle zanechaných stop. Uchovávání profilů DNA je pak přiměřeným zásahem do práv jedince k dosažení cíle, jímž je předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti a potrestání pachatelů a naplnění tak úkolů policie. Kritérium nezbytnosti je závislé na subjektivní stránce trestné činnosti a charakteru meritorního rozhodnutí v trestním řízení. Při omezení uchovávání osobních údajů jen na závažné trestné činy násilného nebo drogového charakteru by policie nemohla dostát své zákonem stanovené roli. Nelze se rovněž při posuzování recidivy omezit na recidivu stejnorodou, ale na recidivu obecně, když za časté dochází k eskalaci trestné činnosti od méně závažné k závažnější. S ohledem na rostoucí podíl recidivistů na páčání trestné činnosti se zvyšuje využitelnost uchování osobních údajů pachatelů všech úmyslných trestných činů.“* Dále odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2022, sp. zn. Pl. ÚS

7/18, podle kterého samotný odběr biologických vzorků prováděný neinvazivní formou v obecné rovině obстоjí v testu proporcionality.

9. Dále žalovaný připomněl, že ustanovení § 65 odst. 5 zákona o policii stanoví, kdy takto získané údaje budou zlikvidovány, přičemž každý může v souladu s § 28 až § 30 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“), uplatnit u Policie ČR svá práva v postavení subjektu údajů. Tvrzení žalobkyně, že se může ochrany domáhat pouze žalobou na ochranu před nezákonným zásahem tak žalovaný odmítá. Konečně žalovaný uvedl, že nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobkyně v žalobě přesně nesdělila, proč by v jejím případě neměla hrozit recidiva trestné činnosti, to že je prvopachatelkou, nepovažuje žalovaný za dostatečný důvod.
10. S ohledem na uvedené skutečnosti a argumentaci žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

III.

11. Krajský soud rozhodl v dané věci podle § 87 odst. 1 s. ř. s. podle skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, přičemž vycházel ze spisového materiálu Policie ČR (č. j. KRPE-101346/TČ-2024-170906), který si vyžádal od Okresního soudu ve Svitavách. V dané věci přitom není spor o skutkovém průběhu, nýbrž předmětem sporu je posouzení, zda provedení identifikačních úkonů žalobkyně Policií ČR a uchovávání získaných údajů je v souladu se zákonem, tj. zejména zda v dané věci jsou splněny podmínky testu proporcionality. Krajský soud předesílá, že se plně ztotožnil s vyjádřením žalovaného v této věci, přičemž dále uvádí argumentaci, na jejímž základě dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii platí: *Policie může při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu, snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení.*
13. Tedy zákonný podklad pro provádění identifikačních úkonů z důvodu použití pro budoucí identifikaci je dán v § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii. To ostatně žalobkyně nezpochybňuje. To, že se jednalo o shora popsany skutek (vyjádření žalovaného), který byl právně kvalifikován jako úmyslný trestný čin *ohrožení pod vlivem návykové látky* podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, soud osvědčil z předloženého policejního spisu, přičemž zjistil, že podezření z uvedeného přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky bylo žalobkyni sděleno dne 16. 12. 2024, téhož dne byly provedeny identifikační úkony, jimž se žalobkyně dobrovolně podrobila, avšak má za to, že nebyly splněny zákonné podmínky pro jejich provedení, neboť odmítá široce interpretované oprávnění policie zakotvené v § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii. Tedy o tom, kdy byly identifikační úkony provedeny dobrovolně a že tomu tak bylo po výzvě Policie ČR, není mezi účastníky soudního řízení sporu.
14. Pokud jde o interpretaci a aplikaci ustanovení § 65 zákona o policii, pak nelze odhlédnout o ustanovení § 11 téhož zákona, kde je zakotvena zásada přiměřenosti postupu: *Policista a zaměstnanec policie jsou povinni a) dbát, aby žádné osobě v důsledku jejich postupu nevznikla bezdůvodná újma, b) dbát, aby jejich rozhodnutím neprovést úkon nevznikla osobám,*

jejichž bezpečnost je ohrožena, bezdůvodná újma, c) postupovat tak, aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřuje úkon, nebo osob nezúčastněných nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem.

15. V dané věci žalobkyně pouze obecně, bez jakékoliv bližší konkretizace, uvedla, že provedení identifikačních úkonů bylo *v rozporu s ústavním pořádkem a především čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod*. Zde přitom platí, že s ohledem na zakotvení dispoziční zásady v soudním řízení o poskytnutí ochrany proti nezákonnému zásahu (§ 84 odst. 3 s. ř. s.) rozsah a konkrétnost žaloby předurčuje rozsah a konkrétnost reakce soudu, neboť soud není povinen, ale zejména ani oprávněn za žalobkyni domýšlet možné alternativy žalobních tvrzení (mutatis mutandis rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). V reakci na takto obecně koncipovanou žalobu proto soud uvádí, že provedení identifikačních údajů v případě úmyslného trestného činu, kdy bylo prokázáno, že žalobkyně *vykonávala ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodila vlivem návykové látky, činností, při které mohla ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, a činem způsobila dopravní nehodu* (rozsudek Okresního soudu ve Svitavách ze dne 31. 1. 2025, č.j. 2 T 246/2024-122, bod 6), splňuje zákonné předpoklady § 65 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 11 zákona o policii, resp. splňuje test proporcionality, jak bude níže rozvedeno.
16. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 13. 12. 20217, č. j. 1 As 13/2017-93 [29], v obecné rovině směřuje oprávnění Policie ČR k provedení identifikačních úkonů podle zákona o policii ke generální prevenci, podobně jako je tomu v případě vazebního důvodu podle § 67 písm. c) trestního řádu, a rovněž k posílení schopnosti státu odhalovat a potírat trestnou činnost (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2015, č. j. 48 A 57/2015-63).
17. Dále platí, že podle čl. 8 odst. 1, 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
18. Není od věci uvést, že při výkladu kolize práv garantovaných čl. 8 Úmluvy s vnitrostátní úpravou provádění identifikačních úkonů ESLP v rozsudku S. a Marper proti Spojenému království právní úpravu v Anglii a Walesu kritizoval jako neslučitelnou s čl. 8 Úmluvy proto, že pravomoc orgánů ke sběru a uchovávání identifikačních údajů, jakkoliv nerozlišoval charakter a závažnost trestných činů, pro něž byla původně identifikovaná osoba podezřelá, ani nepřihlížela k věku takové osoby. Otisky prstů a vzorky DNA mohly být odebrány v případě podezření z jakéhokoliv do rejstříku zapisovaného trestného činu, což zahrnovalo i méně závažné trestné činy a trestné činy nespojené s trestem odnětí svobody. ESLP kritizoval především skutečnost, že odebraný materiál byl uchováván po neomezeně dlouhou dobu bez diferenciací podle povahy trestného činu a to, že osoby zproštěné viny, nebo jejichž trestní stíhání bylo zastaveno, měly jen omezené možnosti dosáhnout odstranění údajů z celostátní databáze a likvidace vzorků, protože neexistovala nezávislá kontrola existence důvodů pro jejich další uchovávání.
19. Jak však uvádí rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2015, č. j. 48 A 57/2015-63: „*K takovým parametrům má však právní úprava v ČR daleko. Z ustanovení § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR plyne, že se vztahuje (v relevantní části) pouze na osoby podezřelé ze spáchání úmyslných trestných činů, nikoliv na případy vyšetřování nedbalostních trestných činů*

či dokonce přestupků. Ustanovení § 79 až § 88 zákona o Policii ČR také obsahují podrobnou úpravu nakládání s osobními údaji, které jsou předmětem zpracování ze strany Policie ČR. Mj. ustanovení § 82 odst. 1 Policii ČR ukládá nejméně jednou za 3 roky prověřit, jsou-li osobní údaje zpracovávány pro účely podle § 85 (tj. za účelem předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti a stíhání trestných činů a zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti) nadále potřebné pro plnění jejích úkolů v této oblasti. Ustanovení § 83 odst. 2 pak dává žalobci možnost jednou za 6 měsíců požádat o likvidaci údajů o jeho osobě, přičemž likvidaci je nutné provést i v případě, kdy zanikla potřeba údaje zpracovávat pro účely podle § 85 (jak lze dovodit z judikatury k předchozí právní úpravě – srov. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2009, č. j. 7 As 60/2007-63, č. 1914/2009 Sb. NSS). Skutečnost, zda jsou údaje uchovávány oprávněně, navíc podléhá kognici správních soudů.

Kromě toho se soud shoduje se žalobcem potud, že jak gramatickým výkladem (slovo „může“ v ustanovení § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR), tak systematickým výkladem [ustanovení § 11 písm. c) zákona o Policii ČR], který nepochybně musí přihlížet i k ústavně garantovaným právům člověka, je policejní orgán povinen před provedením identifikačních úkonů provést správní uvážení a identifikační úkony provést pouze v případech, kdy je to odůvodněné cílem a smyslem aplikované právní úpravy. Ve věci sice není prováděno správní řízení a vydáváno správní rozhodnutí, v jehož odůvodnění by bylo třeba úvahu žalovaného jakožto správního orgánu vysvětlit, nicméně i při provádění faktických úkonů je třeba dbát zásady přiměřenosti a neprovádět identifikační úkony bezhlavě v každém případě podezření z úmyslného trestného činu.

Na otázku, jaká kritéria je třeba při této úvaze zvažovat, lze přihlídnout k otázkám nadneseným v judikatuře ESLP. Nepochybně musí být odlišováno mezi trestními řízeními proti mladistvým a dospělými. Je třeba také zvažovat závažnost trestného činu, z něž je dotčená osoba podezřelá, a to jak typově (podle trestní sazby stanovené trestním zákoníkem), tak individuálně (podle konkrétních okolností vyšetřovaného skutku). Konečně je třeba též rozlišovat mezi jednotlivými formami identifikačních úkonů. Zatímco odběr a uchovávání vzorků DNA je způsobilý za určitých okolností zasáhnout práva žalobce mimořádně intenzivně, míra takového dotčení je v případě otisků prstů, fotografie či údajů o věku, výšce a váze žalobce nepochybně nižší.“

20. S ohledem na uvedené krajský soud shrnuje, že v dané věci žalobkyně byla splněna samotná zákonná podmínka (tj. naplnění subjektivní stránky) pro požadování identifikačního úkonu podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii, neboť žalobkyně byla v době provedení identifikačních údajů osobu podezřelou ze spáchání úmyslné trestné činnosti. Nyní k jednotlivým kritériím testu proporcionality ve vztahu mezi identifikačními údaji, jejich účelem a zásahem do osobnostních práv žalobkyně (vhodnost, nezbytnost, přiměřenost). Pokud jde o podmínku vhodnosti, pak krajský soud souhlasí s tím, že právě provedení identifikačních úkonů je nástrojem prevence proti recidivě obecně. Žalobkyně přitom nespороvala individuální identifikační úkony, proti kterým brojí. Žalovaný přitom objasnil a rovněž bylo osvědčeno shora citovaným rozsudkem Okresního soudu ve Svitavách, že se žalobkyně dopustila trestné činnosti pod vlivem alkoholu ve stavu vylučujícím způsobilost, přičemž mohla vážným způsobem ohrozit život, zdraví jiných osob nebo majetek. Jak již uvedeno shora, při omezení uchovávání osobních údajů jen na závažné trestné činy násilného nebo drogového charakteru by policie nemohla dostát své zákonem stanovené roli (shora citovaný rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2020, č. j. 2 As 164/2019-30). Nemůže proto obstát obrana žalobkyně, že se nedopustila násilné ani závažné majetkové trestné činnosti. S hledem

na tyto skutkové okolnosti považuje soud za splněné hledisko vhodnosti pro použití identifikačních úkonů ve smyslu § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii.

21. Pokud jde o kritérium nezbytnosti, pak lze souhlasit s žalovaným, že údaje zjištěné identifikačními úkony nebylo možno získat jiným způsobem. V tomto ohledu žalobkyně sama ani opačný podložený závěr nepředložila.
22. Konečně pokud jde o podmínku přiměřenosti, pak soud opakuje, že žalobkyně neuvedla konkrétně v čem by měla spočívat nepřiměřenost provedených identifikačních úkonů, proto soud opakuje, že ze skutkových okolností dané věci nepřiměřenost nevyplývá a nelze ji dovozovat pouze z toho, že žalobkyně se nedopustila v minulosti trestné činnosti či z toho, že se nejednalo o násilnou nebo závažnou majetkovou trestnou činnost. Uvedené zákonné ustanovení § 65 zákona o policii implicitně počítá s tím, že identifikační úkony mohou být provedeny i u osoby podezřelé nebo obviněné z úmyslné trestné činnosti, která se v minulosti trestné činnosti dosud nedopustila, a to u jakékoliv úmyslné trestné činnosti. V dané věci je třeba považovat postup za přiměřený tím spíše, že trestná činnost byla spáchána pod vlivem návykové látky, neboť užití návykové látky rozhodně není garancí neopakování trestné činnosti, jedná se totiž právě o látku návykovou. Trvání na podmínce opakované trestné činnosti či konkrétního typu trestné činnosti by směřovalo k nedůvodnému zúžení výkladu právní normy a ve svém důsledku k omezení naplnění jejího účelu, kterým je primárně zajištění identifikačních údajů z důvodu generální prevence proti recidivě.
23. Ostatně, jak správně odkázal žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, rovněž Ústavní soud v nálezu ze dne 22. 3. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 7/18, zdůraznil, že odběr biologických vzorků prováděný neinvazivní formou v obecné rovině v testu proporcionality obстоjí: *„Samotný odběr biologických vzorků prováděný neinvazivní formou, jakkoliv je jeho strpění přiměřeně vynutitelné, v obecné rovině obстоjí v testu proporcionality, neboť nezasahuje do tělesné integrity a neohrožuje zdraví ani důstojnost dotčené osoby, nakořik je odůvodněn legitimním zájmem na ochraně společnosti před páčáním trestných činů, ospravedlněným rovněž čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a není v rozporu se zásadou nemo tenetur se ipsum accusare, jež neposkytuje absolutní ochranu proti takovému zásahu.“*
24. Tedy krajský soud ve shodě s žalovaným uzavřel, že test proporcionality byl v daném případě splněn, proto žalobní bod žalobkyně ve vztahu k nezákonnosti zásahu spočívajícího v provedení identifikačních úkonů nemůže obstat.
25. Ve vztahu k druhému žalobnímu bodu, který směřoval proti uchovávaní a dalšímu nakládání s údaji získaným provedením identifikačních údajů, když žalobkyně má za to, že nemá procesní prostředek, kterým by požádala o výmaz získaných údajů, krajský soud opět ve shodě s žalovaným uvádí, že tento žalobní bod není důvodný.
26. Podle § 65 odst. 5 zákona o policii totiž platí: *Policie osobní údaje získané podle odstavce 1 vymaže, jakmile jejich zpracovávání není nezbytné pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti.* Tedy nakládání se získanými údaji Policií ČR je omezeno naplněním negativní materiální podmínky v tomto ustanovení uvedené. Pokud se získané údaje stanou nadále nikoliv nezbytnými, pak má Policie ČR povinnost získané údaje vymazat. Přitom platí, že podle § 60 odst. 1 zákona o policii: *Policie zpracovává v souladu s tímto zákonem a jiným právním předpisem informace včetně osobních*

údajů v rozsahu nezbytném pro plnění svých úkolů. Tímto jiným právním předpisem je zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“), který v ustanovení § 29 odst. 2 stanoví: Správující orgán na žádost subjektu údajů provede výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud správující orgán porušil zásady zpracování osobních údajů podle § 25 nebo jiného právního předpisu⁵ nebo omezení zpracování některých kategorií osobních údajů, nebo pokud má správující orgán povinnost tyto údaje vymazat.

27. Tedy pokud jsou dány podmínky pro výmaz ve smyslu § 65 odst. 5 zákona o policii, může se žalobkyně obrátit na Policii ČR (na příslušný správní orgán, který s údaji disponuje), se žádostí o výmaz získaných údajů podle § 65 odst. 5 zákona o policii ve spojení s § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů. Na základě uvedeného tedy vyhodnotil krajský soud i druhý žalobní bod jako nedůvodný.

IV.

28. S ohledem na shora uvedené krajský soud v provedení a uchování identifikačních údajů neshledal nezákonný zásah, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 87 odst. 3 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobkyně nebyla v soudním řízení úspěšná a žalovanému jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS, běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 10. června 2025

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu